



**Република Србија**  
**АПЕЛАЦИОНИ**  
**СУД У БЕОГРАДУ**  
**Гж 1328/24**  
**16.4.2025. године**  
**Београд**

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ**, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Драгане Марчетић и Јасмине Вуковљак Јовановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник адвокат Соња Миленковић из Београда, Гандијева 70/15, против тужених ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник адвокат Предраг Поповић из Београда, Маглајска 27, адреса за пријем поште 124, 11040 Београд, ради исељења, одлучујући о жалби тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 826/23 од 28.11.2023. године, исправљене решењем Вишег суда у Београду П 826/23 од 07.05.2024. године, у седници одржаној 16.04.2025. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**УКИДА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 826/23 од 28.11.2023. године, исправљена решењем Вишег суда у Београду П 826/23 од 07.05.2024. године у ставову другом и трећем изреке и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење у наведеном делу.

**Образложење**

Пресудом Вишег суда у Београду П 826/23 од 28.11.2023. године, исправљеном решењем Вишег суда у Београду П 826/23 од 07.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужених за прекид поступка у овој правној ствари до правноснажног окончања парничног поступка, који се води пред Вишим судом у Београду П 1850/21.

Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца да се утврди да имају право суджавине на двособном стану број 6, евиденцијски број 8, површине 64м2, који се налази на трећем спрату стамбене зграде за колективно становање број објекта 1 у ..., постојећи на кат.парцели ... КО ..., уписано у ЛН ... КО ..., те да се обавезу тужене да тужиоцима предају у суджавину предметни стан.

Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженима на име трошкова парничног поступка исплате износ од 168.375,00 динара са законском затезном

камамом, почев од дана извршности до исплате.

Тужиоци су против наведене првостепене пресуде благовремено изјавили жалбу из свих законских разлога.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11 са изменама и допунама) Апелациони суд је оценио да је жалба основана.

У поступку пред првостепеним судом утврђено је да су тужиоци синови из првог брака сада пок. ДД, који је преминуо 13.10.2019. године. Тужена ВВ је бивша супруга сада пок. ДД и са њим је била у браку од 1995. године до 2011. године, док је тужена ГГ њихова ћерка. Тужена ВВ је заједно са сада пок. ДД купила двособни стан у ул. ... у ..., у којем су остали да живе заједно и након развода, а у којем живе тужене, укупно 19 година. Стан је купљен на кредит, који тужена ВВ и даље отплаћује, с тим да је већи део сама исплатила.

Предметни стан се налази на кат.парцели ... и уписан је у листу непокретности ... КО ... као приватна својина тужене ВВ са обимом удела од 70/100 и сада пок. ДД са 30/100 идеалних делова. ДД је преминуо 13.10.2019. године и његови законски наследници су тужиоци и тужена ГГ, па је покренут поступак расправљања заоставштине пред Јавним бележником ..., у коју заоставштину спада и спорна непокретност. Овај поступак је прекинут, а тужене су упућене на парницу ради покретања поступка утврђивања постојања основа за издвајање заоставштине у корист тужених као поверилаца.

Тужена ВВ је 05.07.2021. године поднела тужбу Вишем суду у Београду, против тужених, овде тужилаца и овде тужене ГГ ради утврђења права искључиве својине на предметном стану, који поступак се води под бројем П 1850/21 и даље је у току. За време трајања тог поступка, тужиоци су као сувласници покренули ову текућу парницу ради предаје спорног стана у државину. Са друге стране, тужене су истакле да у предметном стану живе 19 година, да тужена ВВ стан отплаћује на кредит, те да није могуће да двособни стан користе са тужиоцима, што би представљало мешање у њихово право на поштовање приватног и породичног живота.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да тужиоци као сувласници предметне непокретности у складу са чланом 14 и 37 Закона о основама својинскоправних односа имају право да ствар држе и да је користе сразмерно свом сувласничком уделу и имају право да тужбом траже предају у супосед непокретност, али је закључио да би усвајање тужбеног захтева којим би се обавезале тужене да предају у судржавину стан тужиоцима представљало мешање у право на дом, због чега је са позивом на члан 8 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода нашао да је ограничење сусвојинских права тужилаца у конкретној ситуацији оправдано и да није нарушена осетљива равнотежа између права тужених на дом и права сусвојине тужилаца са по 1/10 удела, односно право тужених на дом има предност и мора уживати правну заштиту.

Међутим, првостепена пресуда, се за сада, не може прихватити као правилна и законита јер разлози наведени у образложењу нису јасни и потпуни, односно учињена је битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, због чега и битне чињенице у овој парници нису на несумљив и јасан начин утврђене. Такође, због погрешне примене материјалног права одлучне чињенице нису правилно и потпуно утврђене.

Одредбом члана 14 Закона о основама својинскоправних односа прописано је да сувласник има право да ствар држи и да је користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом делу, не повређујући права осталих сувласника (став први); сувласник може располагати својим делом без сагласности осталих сувласника (став други).

Одредбом члана 43 Закона о основама својинскоправних односа, прописано је да сувласник, односно заједнички власник има право на тужбу за заштиту права својине на целој ствари, а сувласник има право и на тужбу за заштиту свог права на делу ствари. Из наведене одредбе произлази да се овде ради о својинским тужбама из члана 37 и 42 Закона о основама својинскоправних односима. Сувласник, односно заједнички власник има право на тужбу за заштиту права својине на целу ствар, што значи да је довољно да се као тужилац појави само један сувласник, односно заједнички власник, те се он сматра активно легитимисаним за вођење парнице. Сувласник има право и на тужбу за заштиту свог права на делу ствари (на идеални део) јер сувласник нема реални физички део.

Имајући у виду наведене законске одредбе, те чињеницу да, у конкретном случају, предмет тужбеног захтева није иселење тужених из предметног стана већ утврђење права на судржавину тужилаца и предаја предметног стана у судржавину тужиоцима, нејасан је закључак првостепеног суда којим је одбијен тако постављени тужбени захтев с позивом на право на дом тужених. Стога, првостепени се суд ради разрешења спорног правног односа парничних странака није могао позвати на примену овог института имајући у виду да се, у конкретном случају, не тражи иселење тужених и искључиво коришћење стана од тужилаца.

Наиме, позивом на право на дом се у парници покренутој тужбом за иселење и предају у искључиву државину, што овде није случај, могу ограничити својинскоправна овлашћења власника непокретности. Предаја непокретности у судржавину сувласницима, овде тужиоцима, не може се сматрати повредом права на дом тужених, који су сувласници на истој непокретности у смислу члана 8 став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, чије се одредбе непосредно примењују на основу члана 16 став 2 Устава РС.

Осим тога, међу парничним странкама је спорно право својине на предметном стану и тужена ВВ је у току поступка истицала да се пред Вишим судом у Београду води парница П 1850/21, која има за предмет утврђење права својине на предметном стану у корист овде тужене ВВ, односно утврђење да је она искључиви власник на спорном стану, те да одлука у тој парници представља претходно питање за одлуку у овој правној ствари о тужбеном захтеву тужилаца у

овој парници за предају у судржавину предметног стана.

Како одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде зависи од коначног исхода парнице, иста је морала бити укинута.

Из наведених разлога, на основу члана 391 став 1 и 392 став 2 ЗПП одлучено је као у изреци овог решења.

**Председник већа-судија  
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Јасмина Ђокић